Написав Ірина Косарук
Неділя, 05 січня 2020, 21:01

ОСТАННІЙ КОВТОК ХОЛОДНОЇ ВОДИ

Марія, дочка фермера одного,
На зібрання до християн прийшла,
Вони збиралися в наметі,та про Бога
Розказували людям тут щодня.

Пісні хвали Спасителю лунали,
Молитви щирі, істини слова...
І люди Богові життя своє вручали,
Знайшла спасіння не одна душа.

Марія теж відкрила серце Богу,
І сльози щастя й радості лились...
Не знала,що за нею біля входу
Так пильно увесь час батько дививсь.

Стиснувши в злості кулаки, він від Марії
Свій погляд ні на мить не відвертав.
"Її провчу я вдома,"-батько в гніві,
Що з дочкою робити,планував.

Затрималась Марія на зібранні,
І не помітила, як швико час пройшов.
А батько вечір весь провів в чеканні,
Крізь темряву вдивлявся у вікно.

Дівчина тихо за поріг ступила,
Але даремно, батько вибіг вмить,
За плечі ухопив її щосили,
Й розлючено , як сам не свій, кричить:

"Зганьбила ти ім'я наше сьогодні,
Тобі я долі кращої бажав...
А ти мені вчинила стільки болю,
Пішла до тих нещасних християн!

Тож вибирай: чи я, чи Бог,Маріє!
Інакше, ти не дочка вже мені!"
Від слів цих наче тіло заніміло,
Здалося, час спинився на землі...

Розгублено забігла у кімнату,
В сльозах, у відчаї упала долілиць,
І стала в серці Господа благати:
"Залиш мене, прошу,в цей час залиш...

В життя моє Ти не приходь ніколи,
Віднині я вже більше не Твоя"...
Страшні слова...Завмерло все довкола...
Й душа зробилась наче кам'яна...

...А час летів,життя пливло так звично...
Навчання, іспити...Турбот всіх не злічить...
Марія вже не думала про вічність,
Багато планів,а життя як...мить.

Та щось нездужала вона останнім часом,
Усе частіш боліла голова.
До лікаря звернулася не зразу,
Аж дня одного дівчина злягла.

Все гірше й гірше, наче квітка в'яне,
Занепокоївсь батько, лікарів
Покликав кращих, і почув: " Останні
Ваша дочка вже доживає дні."

Велике горе їхній дім спіткало,
Життя Марії гасло на очах,
В тілесних муках дівчина страждала,
Але найбільше мучилась душа.

"О доню, помочі проси у Бога!
Поклич Його!"- і батько заридав.
"Ні,тату,Він лишив мене...Дорогу
Я іншу вибрала.Той вечір пригадай...

Тоді я Бога попросила,щоб назавжди
Мене залишив,й більш не турбував.
Вже не вернути ті хвилини, тату..."
Не стримати було гірких ридань...

Здавалось, що уся природа плаче,
А серце батька розриває біль...
Якби він знав,чи наперед все бачив,
То чи хіба б так з нею учинив?!

Марія доживала вже хвилини,
Ледь- ледь заворушилися вуста:
"Ковток холодної води,татусю милий,
Прошу,мені востаннє ти подай..."

Батько побіг до джерела,щоб швидше

Води принести дочці,та дарма...
Вона назавжди відійшла, у вічність,
Звідки назад вже вороття нема.

****

Нам Бог в житті дав право вибирати,
Кому служити і за ким іти,
Добро чи зло по світі розсівати,
І мандрувати у які світи.

Дві вічності існує,дві дороги,
Якою з них сьогодні ти ідеш?
Вузенька приведе тебе до Бога,
А на широкій щастя не знайдеш.

Кінець її,- то страшні вічні муки ,
А Бог дає спасіння для душі,
Протягує Свої пробиті руки,
До Себе кличе жителів землі.

Не хоче Він, щоб ти навіки згинув,
Бо дорого за душу заплатив...
Ось на годиннику лишилися хвилини,
В число спасенних можеш ще ввійти.

21.04.2017р.